

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/37/2020
Identifikačné číslo spisu:	5817201023
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5817201023.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 77, IČO: 31 351 026, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefánikova 8, proti žalovanému W. Y., bývajúcemu v B., S. H. T. XXX/X, o zaplatenie 6 015,75 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 7 Csp 19/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2019 sp. zn. 9 Co 25/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2019 sp. zn. 9 Co 25/2019 v časti I. a III. výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti II. a III. výroku a rozhodol o trovách odvolacieho konania, a rozsudok Okresného súdu Námestovo z 3. októbra 2018 č. k. 7 Csp 19/2017 - 45 v časti II. a III. výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol a rozhodol o trovách konania, z r u š u j e a v e c v r a c i a v rozsahu zrušenia Okresnému súdu Námestovo na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. októbra 2018 č. k. 7 Csp 19/2017 - 45 I. zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 6 015,75 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 28. septembra 2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; III. priznal žalobkyni voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 76 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 497, § 369 ods. 1, 2, 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka uviedol, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva, pričom priznané plnenie predstavuje nesplatený zvyšok poskytnutého úveru a nakoľko došlo k predčasnému zosplateniu úveru, súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj úrok z omeškania. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, žalobkyni nepriznal dohodnuté úroky z úveru (vo výške 7,29 % p. a. zo sumy 6 015,75 eur od 28. septembra 2016 do zaplatenia) po lehote splatnosti z dôvodu, že došlo k zmene pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý a po zosplatení úveru sa dlžník dostal do omeškania, za čo je postihnutý sankciou úrokov z omeškania. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že priznanie aj zmluvných

úrokov by znamenalo dvojnásobné zaťaženie spotrebiteľa a poukázal na spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy, kedy sa prioritne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. mája 2019 sp. zn. 9 Co 25/2019 I. rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch (II. a III.), ktorými súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol o trovách prvoinštančného konania, podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správny potvrdil; II. rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní nenapadnutom výroku (I.) ponechal nedotknutý; III. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia ohľadne nepriznania zmluvných úrokov (vo výške 7,29 % p. a. zo sumy 6 015,75 eur od 28. septembra 2016 do zaplatenia) aj po vyhlásení predčasnej splatnosti uviedol, že v rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie o povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania. Ako ďalej odvolací súd uviedol, splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok, t. j. úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru veriteľovi vzniká nárok na vrátenie celej požičanej sumy vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Preto mal odvolací súd za to, že ak nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom a išlo by de facto o stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku zosplatením úveru. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98, z ktorého vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu. Vzhľadom na tieto úvahy odvolací súd uzavrel, že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, a preto v súlade s § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka konštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie aj v tom, že prednostne sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 14/2014). O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti I. a s ním súvisiaceho III. výroku podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). Za rozhodujúcu právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pokladala, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru až do jeho vrátenia, a to aj za obdobie po splatnosti úveru. Podľa názoru dovolateľky, nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich skutočné vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení a s poukazom na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka argumentovala, že pri zmluve o úvere je na rozdiel od zmluvy o pôžičke bezúročnosť vylúčená, keďže obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru a dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Svoje tvrdenia podporila poukazom na viaceré konkrétne rozhodnutia odvolacích súdov. Vo vzťahu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a priamo aj k ich uplatniteľnosti veriteľom popri sebe po predčasnom zosplatení dlhu poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014 a uzavrela, že predčasným zosplatením úveru v dôsledku porušenia povinnosti žalovaným paradoxne dochádza k jeho ekonomicky zvýhodnenému postaveniu, keď namiesto povinnosti zaplatiť žalobkyni dohodnuté úroky vo výške 7,29 % p. a., je žalovaný povinný platiť iba úrok z omeškania vo výške 5 % p. a. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. V zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C. s. p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C. s. p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

9. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C. s. p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

10. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

11. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

12. V uvedenej situácii (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej založil svoje rozhodnutie. Otázka, ktorá odvolacím súdom nebola riešená alebo považovaná za základ pre rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia.

13. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. žalobkyňa odôvodňovala nesprávnym právnym posúdením veci súdmi nižších stupňov v otázke, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru až do jeho vrátenia, a to aj za obdobie po splatnosti úveru. Takto zadanú otázku treba považovať za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie

odvolacieho súdu. Keďže právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku, jeho prípustnosť treba posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. Dovolateľka podala dovolanie 12. septembra 2019, kedy skutočne ňou nastolená právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená a ňou podané dovolanie tak spĺňa všetky zákonom stanovené predpoklady prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

14. V dobe rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore však už uvedená právna otázka bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020 v druhovo totožnej veci.

15. Následne dovolací súd pristúpil k posúdeniu, či je dovolanie aj dôvodné. Keďže preskúmaná vec je v okolnostiach skutkových i právnych podobná veci, o ktorej najvyšší súd rozhodol v citovanom rozhodnutí, dovolací súd prevzal jeho argumentáciu, z ktorej vychádzal.

16. V predmetnom rozhodnutí najvyšší súd najskôr uviedol, že otázka (ne)možnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení úverovej zmluvy, kde jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, je predmetom dlhodobej diskusie odbornej verejnosti, nakoľko jednoznačné legislatívne riešenie, ktoré by sa výslovne k problematike vyjadrilo, absentuje. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov pretrváva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru, kedy sa vyprofilovali tri skupiny rozhodnutí.

17. Jedna kategória rozhodnutí zmluvné úroky po zosplatnení úveru nepripúšťa a priznáva len úroky z omeškania. Druhá skupina rozhodnutí kumuláciu zmluvne dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru pripúšťa. Tretia skupina rozhodnutí pripúšťa kumuláciu dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania obmedzene, iba do výšky, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný na dohodnutých úrokoch zaplatil.

18. Najvyšší súd ďalej uviedol, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu (aj v preskúmvanej veci) je spotrebiteľskou zmluvou podliehajúcou zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento zákon ale nepokrýva všetky otázky vzniku úverového zmluvného vzťahu, práv a povinností strán, ktoré zo zmluvného vzťahu vyplývajú, riešenia otázok, na akú dobu je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, vzťah úrokov z úveru a úrokov z omeškania, výšku úrokov z omeškania, ktoré sú predmetom úpravy Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere tzv. absolútnym obchodom, a preto bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy o úvere je potrebné pri posudzovaní tohto právneho vzťahu vychádzať aj z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere § 497 a nasledujúce. Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa v prípade právneho vzťahu, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, použijú vtedy, ak v Občianskom zákonníku existuje také ustanovenie, ktoré je možné prednostne aplikovať (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

19. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

20. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa.

21. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou, dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania.

22. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa; podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná. Veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

23. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej (celková) výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť.

24. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ stráca v prípade dojednania, ktoré umožňuje navýšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navýšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka.

25. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

26. Najvyšší súd na základe týchto argumentov dospel k záveru, že „v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí“.

27. Uvedenú právnu otázku následne totožným spôsobom riešili i ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu (napr. sp. zn. 2 Cdo 115/2019, 8 Cdo 237/2019, 8 Cdo 135/2020, 6 Cdo 193/2018, 5 Cdo 73/2020).

28. Vec prejednávajúci senát považuje aj v predmetnom spore vyššie vyslovený záver najvyššieho súdu za prijateľný. Ak konajúce súdy založili svoje rozhodnutia v tejto otázke na inom právnom názore, podľa ktorého úroky z úveru po vyhlásení jeho predčasnej splatnosti prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu (následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť len úroky z omeškania), treba mať za to, že ich rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Z tohto dôvodu dovolanie žalobkyne je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ale (čiastočne) aj dôvodné (§ 432 ods. 2 C. s. p.) a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Nakoľko nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd

zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol o náhrade trov konania (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.